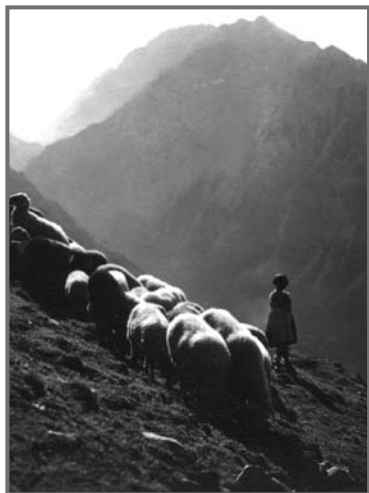

Življenje pri Šimnovčevih

Tam, kjer sem bil doma, se je reklo pri Šimnovčevih. Bilo nas je deset otrok a sta dva že majhna umrla. Pri petih letih sem moral v planino, kjer sem pasel dve kravi in pazil še na mlajšega brata, ko je šla mama krave past. Opoldan sem jih gnal domov,

Mala pastirica s čredo ovac
na Golici
(Gornjesavski muzej Jesenice)

popoldan pa spet nazaj. Imeli smo osemnajst glav govedi in do štirideset ovac. Ko sem bil star sedem let, sem pasel ovce. Še iz črede se me ni videlo, ker sem bil tako majhen. Ves čas sem jokal medtem ko sem pasel. V planini sta bila tudi star pastir in majerca, ki sta pazila na nas. Štirinajstleten sem moral pomagati pri kmečkih opravilih, mlajši so pa pasli. Pred žago in mlinom smo imeli tudi kopišče, kjer smo kuhali oglje in ga vozili v železarno na Jesenice. Železo so dobili v »fabrki« na Savi. Nasekali smo drva (dolga od enega do metra in pol), jih zložili na kup in žgali. Ata je ves čas govoril: »Glej, kako voda teče. Tako kot voda teče, tako bova midva cel dan delala.« Iz grabna je bila voda speljana v rake. Še prej je bila zapornica. Ko so vodo spustili, smo polovili ribe, ki so ostale v plitvini.

Imeli smo tudi domačo kovačnico, ki smo ji rekli »fržine«. Doma smo kovali podkve, orodje in druge izdelke. Žaga se je ustavila, ko so zgradili železniški tunel. Potok se je presušil.

V šolo smo hodili na Jesenice. Do septembra sem hodil bos. K maši so hodili na Jesenice. Mama je vse, kar je vzela s seboj, dala v jerbas in nesla na glavi. Nikoli ni nič prevrnila.

Ob začetku vojne sem kot skojevec delal za partizane. Ko sem pasel v planini, so prišli vsak večer partizani po hrano. Imel sem še enega majhnega psička, ki je spal v prostoru za drva. Ko sem se nekega večera vrnil v kočo, je bilo vse razmetano. Takoj sem vedel, da so bili Nemci. K sreči sem en večer prej požgal kurirsko knjižico. Potem sem srečal partizana, ki mi je povedal, da so celo vas obkolili in fante zaprli. Rešil jih

je župan Hofman. Mene niso vpoklicali, ker sem bil en mesec premlad. V partizanih sem bil na Koroškem (zahodnokoroški bataljon). Bil sem kurir z eno puško in tremi patroni. Za zvezo sem bil ruskim izseljencem, ki so jih Nemci naselili za pomoč na kmetijah. Proti koncu vojne, ko so že odhajali, sem jih vodil proti Primorski. Leta 1944 sem enega skrila v lovsko bajto pod Jeklnom. Jaz sem šel domov, kjer sem se najedel in posušil. Zjutraj pridem nazaj in že od daleč sem slišal, da glasno poje. Bil je operni pevec in rekel mi je, da se je tako ogrel. Zakuril pa ni. Potem sem ga odpeljal dalje.

Imel sem srečo. Med vojno nisem niti enkrat padel v zasedo. Na Koroškem si k hišam nismo upali, zato smo šli na Vogar k jeseniško-bohinjskemu odredu. Na Mežakli so nam partizani rekli, da naj gremo v dolino. Šli smo ob električnih vodih in prišli do stražarnice pri Žvagnovem mostu. Orožje so nam že prej pobrali. Branc iz Rovt je šel prvi čez, mi pa za njim in čez cesto ter mimo patrole v Plavški Rovt. Sredi maja pa smo šli čez Savske jame in Suho sedlo na Koroško. Pomagali smo si z deskami, ker je bilo toliko snega, da se ni dalo normalno hoditi. Bilo je zelo mraz, zato smo šli nazaj na Golico, kjer je bilo sonce.

V začetku aprila 1945 so me poslali domov po hrano in mošt. Ustavil sem se pri Adamču, kjer so me zadržali. Naslednje jutro pa sem zagledal Nemce, kako korakajo v Rovte. Vse so zajeli in jih štiri ustrelili. Bili so izdani.

Svobodo smo pričakali na Koroškem. Prišli smo v Borovlje, čez Ljubelj pa nemška divizija. Tri dni so trajali boji. Na drugi strani so bili Angleži, ki so prišli na dravski most. Nemci so se predali Angležem, naši pa so šli. Mi smo se pa umaknili domov. Dva sva se s prazno lokomotivo skozi predor pripeljala na Jesenice. Predor so kasneje Angleži zaprli. Ostali smo na Jesenicah in do septembra stražili železarno. Takrat sem šel za eno leto na mejo pri Trziču. Po enem letu so nas premestili na karavlo na Dovjem. Nekoč sem šel čez noč domov. Ko sem se vrnil, sem ugotovil, da so ostali že odšli. Šel sem za njimi, pa so me ujeli, poslali na raport in za en teden v zapor v Kranj. Tam sem v oficirski menzi pomival posodo in spal v skladišču. Ni mi bilo hudega. Od tam sem odšel v Rakek na vaje in potem na Primorsko.

Pri dvajsetih letih sem se vrnil iz vojske domov. Eno leto sem doma pomagal, ker je brat odšel na služenje vojske. Ko se je vrnil, sem odšel h gozdarjem v Savske jame. Dali so me za eno leto v šole, potem pa sem prišel spet nazaj. Postal sem gozdar pri gozdnem podjetju in tam dočakal upokojitev. Takrat sem se pridružil lovcem in ostal član do danes.